

Henry B. Goodwin en skandinavismens företrädare

Något om hans fotografiska verksamhet från 1913
till separatutställningen 1918 i Köpenhamn

Leif Wigh

Under fotografins 150 år har de skandinaviska fotograferna gjort tappra försök att komma varann närmare. Språket har man jo i det närmaste gemensamt. Och yrkesproblemen, de praktiska fotografifrågorna, är desamma oavsett om man bor i Köpenhamn, Oslo eller Stockholm. Måhända kom de organiserade amatörfotograferna varandra närmare en tid genom sina utställningssalonger. Dessvärre så deklinerade utställningsformen och det osynliga men kända gapet mellan fotografgrupperna bestod. Av de fotografer som förfäktade de skandinaviska idéerna starkast intar Dr. Henry B. Goodwin (1878-1931) en särskild plats i den skandinaviska historien. Här följer något om hans verksamhet, tiden från det första skandinaviska framträdande till och med den egna separatutställningen 1918 i Köpenhamn.

Dr. Goodwin föddes i München. Hans far var konstnär och måleriprofessor. En verksamhet som han föredrog framför sitt tidigare arbete som officer i den bayerska armén. Goodwins mor kom från en släkt kända akademiker och

vetenskapsmän. Det var modern som senare finansierade Henry B. Goodwins något extravaganta leverne. Namnet Goodwin var inte något släktnamn, vilket han själv hävdade. Det var ett utslag av hans anglofila intresse. Han närde nämligen länge drömmen om karriär vid universiteten i Cambridge eller Oxford. Av denna dröm blev dock intet. Istället anlände han till Uppsala med sin familj något år in på 1900-talet för att tillträda en tjänst som lektor i tyska språket vid universitetet.

Goodwins ursprungliga familjenamn var Bürgel, senare förkortat till enbart B. Dopnamnen var Karl Hugo Heinrich, senare anglifierade till Henry. 1904 avlade han doktorsexamen vid Leipzigs universitet med ett arbete om fornisländskan. Goodwin lär ha förfäktat teorier om att den ene sidan av hans släkt hade påbrå från de nordiska vikingarna. Så hans intresse för nordism var även det tidigt väckt.

Som fotograf kom Goodwin senare att representera Skandinavien i Storbritannien, både som juryman i *Royal Photographic Society's* »Lon-

Dr. Henry B. Goodwin:
Utan Titel.
(Naketstudie) ca. 1915.
Rött pigmentfotografi.
393×309.
Fotografiska Museets
Samlingar.

donsalong« och som korrespondent för den ansedda årsskriften *Photograms of the Year*. Goodwin hade för detta ändamål etablerat god kontakt med de nordiska fotograferna. De danska yrkesbröderna hade dessutom under flera år i uppskattande ordalag, försökt förmå honom till en separatutställning i Köpenhamn.

Detta lyckades de med 1918, då Henry B. Goodwin inviterades till att arrangera en separatutställning i B.T.-Centralens utställningslokaler vid Rådhusplatsen i centrala Köpenhamn. Vid tidpunkten var Goodwin inte bara en fotograf som andra, utan betraktades som något av en kvalitetsmedveten stilbildare.

Fotograferat hade han gjort sedan ungdomsåren. Bilduppfattningen hade han insupit i föräldrahemmet. Likaså de konsthistoriska kunskaperna. Men att göra som han gjorde, att på samhällstegen klättra nedåt var en smula ovanligt. Hans nedsteg från akademilivets olympiska höjd till fotografens inte alltför rosade tillvaro var ett märkligt tilltag. Men som yrkesfotograf var han också ovanlig. Han uttryckte sig i skrift och han föreläste kunnigt som få andra. Han hade kunskaper att förstå de fotografiska kemikaliernas reaktioner. Han var också en eldfängd debattör, verbalt flödande, kanske något patetisk och överdriven. Men i viss mån hörde beteendet tiden till. Självklart bereddes en sådan person plats i *Svenska Fotografernas Förbund* och i amatörorganisationen *Fotografiska Föreningen* i Stockholm.

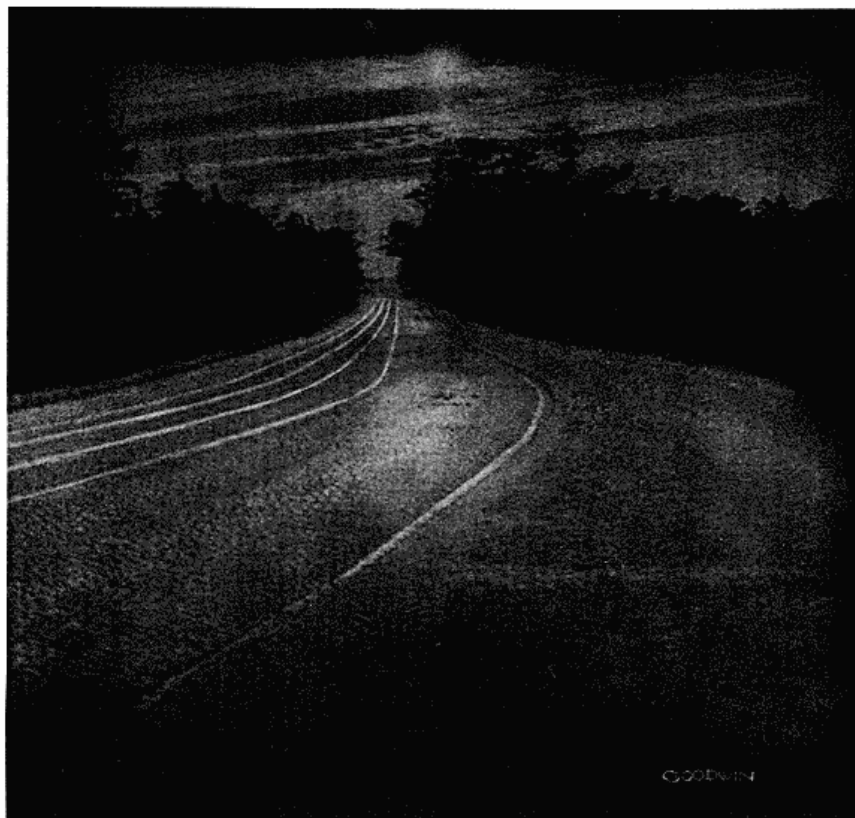
Goodwin skrev mängder av artiklar i fototidskrifterna. Han intervjuade desutom fotografer under sina utlandsresor och publicerade sedan dessa i de svenska facktidskrifterna. Visserligen var han både mångordig och litet storvulen. Men hans artiklar är betydande i histo-

riskt avseende och medvetet informativa.

Henry B. Goodwins inbrott i det nordiska fotografmedvetandet ägde rum 1913. Han hade då tillsammans och i samråd med några svenska kolleger lagt grunden till en föreläsning för nordiska fotografer. Som föreläsare hade man till Stockholm inbjudit en tysk fotograf. En fotograf verksam i Berlin och till vilken svenska fotografer vallfärdade både före och efter första världskriget. Denne fotograf var ingen annan än Nicola Perscheid med vilken Henry B. Goodwin haft kontakt sedan studieåren i Leipzig. Perscheid hade där innehaft en välrenommerad fotoateljé som han sedan sålt. Han etablerade sig 1906 vid Bellevuestrasse 6 i Berlin, en adress som senare hade en närmast magisk klang hos svenska fotografer, allt ifrån Uno Falkengren till Curt Götlin.

Nicola Perscheid och Henry B. Goodwin hade under åren byggt upp en varm vänskap trots ålderskillnaden på 14 år. Möjligen såg Goodwin hos den storvuxne Perscheid något av en fadersgestalt. Men utan att gå närmare in i ämnet, så fanns där kanske en annan form av sympati, de båda männen emellan. En sympati som ej kunde namnges, tabubelagd som den var. Så när nu Henry B. Goodwin inviterade Nicola Perscheid och två av dennes assistenter till Stockholm blev svaret – ja, tack! Perscheid tvingades, av olika skäl, skjuta på engagemanget. Men han anlände dock på hösten till Stockholm. Yrkesorganisationen *Svenska Fotografernas Förbund* hade informerat sina medlemmar och även *Fotografiska Föreningen* hade underhandsvägen fått kännedom om det storstilade evenemanget. De nordiska kollegerna välkomnades även om utrymmet var begränsat.

Den 9. oktober 1913 tog evenemanget sin

*Dr. Henry B. Goodwin:
Värtavägen.
Stockholm. Ca. 1912.
Pigmentfotografi (kol).
201×253.
Fotografiska Museets
Samlingar.*

början. Nicola Perscheid intog talarstolen, litet teatralt men medveten om sin betydelse. Goodwin och docent John Hertzberg tolkade till svenska den fotografiska visdom som den store Perscheid strödde över den församlade fotografgruppen. 74 personer hade infunnit sig. Och bland dessa förekom en rad kända fotografer. Under den vecka som evenemanget ägde rum fick fotograferna nya tankar om sitt yrke. De varseblev säkert också nya problem när

Perscheid föreläste om sitt karaktäriserande av ett studiehuvud. Med tiden kom Goodwin f. ö. att glida ifrån de tankebanor Perscheid skisserade upp. Det var sannolikt en form av märkvärdisering som Goodwin upplevde som något överarbetad. Perscheid själv yttrade, flera år senare, att hans förnämsta elev var Uno Falkengren och att det var denne som skulle föra hans tankar vidare.

Men mötet 1913 fotograferna emellan blev

Dr. Henry B. Goodwin:
Utan Titel
(Kvinnoporträtt) ca. 1914.
Gelatinsilverfotografi.
175×137.

Dr. Henry B. Goodwin:
Utan Titel.
(Kvinnoporträtt) 1914.
Gelatinsilverfotografi.
290×217. Fotografiska
Museets Samlingar.

Dr. Henry B. Goodwin:
Utan Titel.
(Mansporträtt) 1916.
Rött pigmentfotografi.
293×190. Fotografiska
Museets Samlingar.

avgörande för många av de deltagande. De omprövade sine tankar om porträttering. Fotograferna försörjde sig då för tiden nästan enbart på porträttframställning. Så lärorikt var det otvivelaktigt. Perscheid visade prov på sin bildkonst med exempel hämtade från studion i Berlin. För Henry B. Goodwin innebar evenemanget och kringarrangemangen, som avslutades den 14. oktober, ökad betydelse i fotografkretsen samt publicitet i den svenska huvudstaden. Men han vilade inte på lagarna utan fortsatte oförbrutet att bombardera kollegerna i *Svenska Fotografernas Förbund* med det ena förslaget efter det andra. Besviknen blev han, djupt besviknen, när de inte hörsammade hans idéer. Men efter en tid återkom han med nya tankar. Det var speciellt den tålmodige och vänlige, rikt begåvade och välskolade, John Hertzberg, nestorn i svensk fotografi, som fick känna av Goodwins intensitet.

Våren 1914 började de skandinaviska fotograferna förbereda sig inför årets stora händelse – *Baltiska Utställningen* i Malmö. En utställning med industriprodukter men unik genom att den baserades enbart på varor och tjänster från länderna kring Östersjön. Medverkande var Danmark, Sverige, Tyskland, de baltiska staterna och Ryssland, som då var överhöghet i Finland. En stor fotografiutställning var schema-lagd och Henry B. Goodwin hade sitt finger med vid planerandet av den. Efteråt ansågs den vara den bästa fotografiutställning som överhuvud gjorts i något nordiskt land. Goodwin själv medverkade med bilder utförda på gasljuspapper. John Hertzberg medverkade med den nya transfermetoden, d.v.s. med bilder vars gelatinyta överförts till vackra och speciella pappersunderlag som ackvarellpapper etc.

Även om Goodwins fotografier eller kamerabilder, som han föredrog att kalla dem, väckte uppmärksamhet så är det ändå hans föredrag som blivit historia. Och med detta nådde hans namn ännu längre in i de skandinaviska fotografernas medvetande.

För att få ännu mer publicitet kring exposén, beslöt *Svenska Fotografernas Förbund* att förlägga sitt sommarmöte till utställningen. Till mötet inbjöds självklart också de skandinaviska kollegerna. Mötets höjdpunkt var Henry B. Goodwins anförande om begreppet »Bildmässig«. Ett ord man i dessa kretsar ännu ej vid denna tid hört användas i fotografiska sammanhang.

(---) »All utveckling kommer inifrån, och hemligheten med all andlig fullmålighet är *inre* samling, själskoncentration. Det är den inre styrkan, som mäts på en uppvisning som denna internationella utställning,« sagde Goodwin inledningsvis. (---) »Termen *bildmässig* åsyftar närmast ett alster av målar-konsten, som ju på tyska kallas *Bild* = sv. tavla, på eng. *Picture*, varav det tyska ordet bildmässig, det eng. pictorial. Termen bildmässig är ny för svenskan. Vi har endast valet mellan det anförda ty. ordet (som passar bra till andra sv. ord t.ex. fabriksmässig, affärsmässig) eller det engelska, som skulle ge oss piktorial. Det vore jämte bildmässig bra att ha, då det ansluter sig till piktorialist, den bildmässigt skapande, för vilket begrepp tyskarna har det utmärkta *Bildner*, men svenskan saknar (motsvarande) ord. (---) Bildmässig kan sägas beteckna något, som är 'bortom gott och ont'. Det uttalar sig inte om arbetets kvalité och värde, det klassificerar det endast på ett särskilt sätt.«

Dr. Henry B. Goodwin:
Författerinnan Marika
Stjernstedt. Stockholm 1916.
Pigmentfotografi (kol).
238×179.

Även om fotograferna häpet åhörde Goodwins visdomsord var det få som kom att nyttja hans begreppsförslag. Och inventerar man svenska fototidskrifter sedan året för Goodwins uttalande, så finner man at begreppen piktorialism och bildmässighet inte tillhör de vanligen använda. Det var först på 1970-talet som begreppen i Sverige kom i svang och det var med Fotografiska Museets i Stockholm kontinuerliga utställningsverksamhet där dessa användes som beskrivning av vissa bilder och tendenser. De har på så sätt blivit naturliga för de i dag yngre generationerna som brukar dem i sin beskrivning av fotografiska bilder.

I och med framträdandet vid sommarmötet var Goodwin ett stort namn i Skandinavien. Man uppskattade hans intensitet, hans verbala förmåga och inte minst – hans grundliga kunskaper. Med två rejäla hattfjädrar gav sig Goodwin denna sommar 1914 åter till Stockholm. Det var den sommar som blev den sista före det stora kriget. Den sommar som avslutade »La Belle Époque«. En vitklädd era då de rika människorna verkligen var förmögna och då de arma och egendomslösa verkligen var fattiga. De sistnämnda betraktade sannolikt på avstånd i *Baltiska Utställningen* de vackert vitklädda. De stärktes i sin uppfattning om samhällets ojämnheter vilket efter kriget ledde fram till ett ökat inflytande för arbetarrörelsen i samhället.

Goodwin själv var säkert medveten om samhällets klassproblem. Han uppehöll sig dock i överklassen i vilken han var född. Det var inte förrän några år in på 1920-talet som han på allvar fick ompröva sin egen ställning genom den förändrade ekonomin. Detta var i samband med den tyska ekonomiska depressionen då hans moders förmögenhet smälte samman till

intet under en dramatisk tid. Men denna händelse ligger utanför denna speciella beskrivning av Goodwin.

I Stockholm arbetade han denna sista fredssommar med förberedelser inför det komande året då han på allvar skulle etablera sig som fotograf. Han var verksam som lexikotör, ett arbete där han för bokförlaget Norstedt & Söner bl.a. publicerade reseparlörer på tyska. Men han avvecklade 1915 verksamheten och övergick till att på heltid bli porträttfotograf, professionell fotograf med egen ateljé. Som brukligt var förberedde han sig väl inför den nya uppgiften. Han hyrde en lägenhet vid Strandvägen, en av Stockholms paradgator. Där inrättade han ateljé och bostad. I marknadsföringen meddelade han att fotografering utfördes i elektriskt ljus och att man till ateljén kunde använda sig av bekväm elektrisk hiss. Många av Stockholms mer kända personer besökte honom. Där var både förmögna grosshandlare och teaterfolk. Bland de senare: Anders de Wahl, Einar Nerman, Anna Behle och kompositören Hugo Alfvén. För att åstadkomma större effekt och uppmärksamhet kring ateljén och till sin person, arrangerade han en separatutställning i konstsalongen *Varia*.

I salongen utställde han 163 nummer i allsköns blandning. Där fanns porträtt, landskapsbilder, arkitektur men även stadsbyggdsbilder och mera etnologiskt betingade alster. Utställningen blev succé. Det kan man utläsa av den katalog Goodwin sammanställde året därpå. I den hade han samlat recensioner och uttalanden till ett antal av inte mindre än 12 stycken. Utställningen som ägde rum under november-december 1915 gav en ordentlig skjuts åt ateljén och god renommé åt Goodwin.

Den nya ateljén gavs namnet *Kamerabilden*. Goodwin hävdade att ordet fotografi var ett alltför oklart begrepp att använda. Han föredrog ordet kamerabilder när bilderna var utförda med kameran. Här kom åter hans envishet i dagen.

Goodwins mest berömda porträtt härrör sig från denne tid. Det föreställer balettdansösen Jenny Hasselquist som med sin dåvarande make keramikern Wilhelm Kåge, tillhörde makarna Ida och Henry B. Goodwins intima vänkrets. Porträttet föreställer den sittande dansösen i profil och helfigur. Goodwin använde det sedan som kännetecken eller varumärke i stilerad, grafisk form.

I reklamen för ateljén skrev han: »Mottagningar till porträttering i min nyinrättade ateljé vardagar 11-5 eller senare på kvällarna. Om föregående anmälan anhålles. Anmälningar 1-2 E.M.«. Han påpekade också vid denna tid att »Mina kamerabilder utföras endast i form av större konstblad. Formatet alltid större än s.k. kabinettkort. Pris för sittning och en kamerabild från trettio Kr. Varje bild vid efterbeställning från tio Kr.« Detta i en tid då visitkortet fortfarande var populära. Men Goodwin hade som synes intet till övers för dessa. Han var konstnär!

Samma år som utställningen i *Varias* konstsalong och etablerandet av ateljén *Kamerabilden* medverkade han i utställningar i London. I världsstaden gjorde han god reklam för skandinavisk fotografi vilket, som tidigare anförts, ledde till en skandinavisk berättelse varje år i den berömda tidskriften *Photograms of the Year*. Goodwin fick dock problem med sina utställningsbilder på grund av det rådande kriget. Han kunde ej återfå dem då det var förbjudet att

utföra fotografier från Storbritannien vid denna tid. Det låter märkligt i dag kanske. För i dag är det jo i så fall bara att göra nya bilder, kan man tro. Men Goodwins teknik var så avancerad att det oftast endast fanns ett enda exemplar av fotografiet i fråga. Och det är för övrigt en vanlig fördom att det bara är att göra nya fotografier om det skulle uppstå brister. Det går möjligen att framställa nya bilder i presssammanhang.

Denna i London senare försvunna bildkollektion var Goodwins utställningskollektion. Det var den kollektion han särskilt utvalt för att låta sig representeras med i utställningssammanhang. Det var således den viktigaste kollektionen i hans ägo. Det framskyntar f. ö. vid arrangerandet av hans utställning 1918 i Köpenhamn. Då man omtalar att man fått vänta på Goodwins utställning på grund av att bilderna försvunnit efter utställningen i London 1915.

Men helt utan fotografier var Goodwin inte. »En större samling av mina porträtt och landskap visas i mina mottagningsrum och inbjudas intresserade att efter föregående anmälan bese utställningen och mina portföljer.«, skrev han samma år.

Under året 1916 fortsatte Goodwin sina aktiviteter. Han medverkade med skrivelser och han mötte andra fotografer i samkväm på restauranger eller i möteslokaler. Han försökte också tillsammans med en grupp likasinnade fotografer att initiera en årlig fotografisalong, inspirerad av den berömda »Londonsalongen«. Men idén misslyckades. Under det följande året gjordes ånyo försök att skapa en bas för en årlig skandinavisk salong. Men viljorna var för många, åsikterna gled isär. Gruppen blev slutligen upplöst i osämja. Men dessförinnan hade man hunnit tillbringa åtskilliga timmar tillsam-

Dr. Henry B. Goodwin:
Westleton. England 1910.
Pigmentfotografi. 245×300.
Fotografiska Museets
Samlingar.

mans. Bl.a. några dagar på Utö i Stockholms skärgård. En händelse som samtliga inblandade skulle minnas med välbehag. Men det var också det enda som man lät minnet dröja vid.

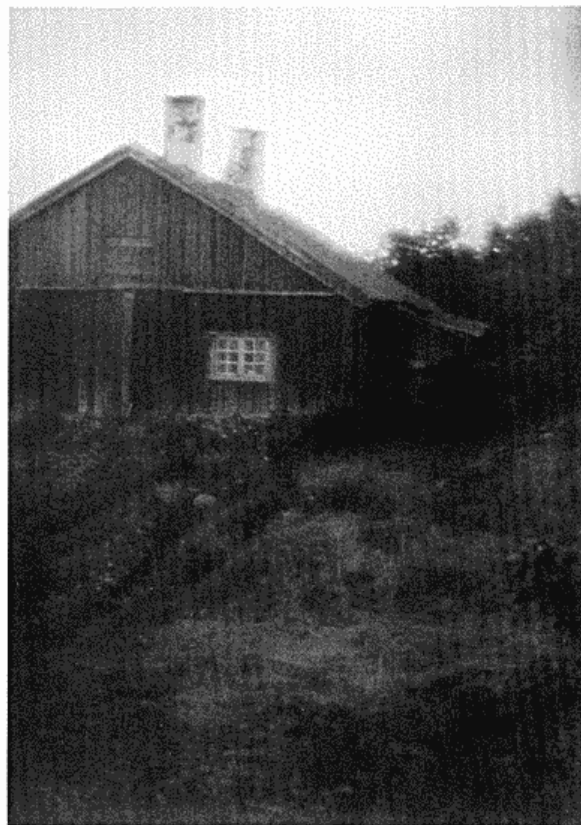
Året 1917 blev ett förändringens år för Henry B. Goodwin. Han genomförde två större projekt. Båda var på sikt mycket lönsamma. Hans gode vän fotografen Uno Falkengren hade gjort honom uppmärksam på et nybyggt område i Stockholms norra delar. Stadsdelen kallades för Lärkstaden. Goodwin valde att flytta till Bragevägen i områdets mitt. »Stockholms vackraste gata« som han senare kallade den. Där förhyrde han två lägenheter som han lät slå samman till

en enda. I den ena inredde han laboratorierummarna och i den andre själva ateljén och bostaden. En anmälare konstaterar att »Goodwin utför sitt fotografiska arbete alldeles oberoende av dagsljus.« 1917 var dagsljuset fortfarande den vanligaste ljuskällan för porträttfotografierna, men Goodwin hade elektrisk installation och i det avseendet visst försprång. Ateljén, fortfarande benämnd *Kamerabilden*, blev lika välkänd som den tidigare. Här flockades Stockholms dåvarande överklass framför kamerorna. Goodwin kunde fortfarande utföra sitt speciella bildskapande, ganska oberoende av ekonomin. Goodwin slog sig ned i området utan hänsyn till läget ur affärssynpunkt, vilket väckte förvåning.

Dr. Henry B. Goodwin:
Sen Afton. (Lugnet).
Utö 1915.
321×162. Fotografiska
Museets Samlingar.

För att manifesteras sitt konstnärsskap utförde han en bildvolym, boken *Konstnärsporträtt*. Den såldes i subskriberad form och trycktes endast i 200 exemplar. De vackert tryckta 24 porträtten utfördes som ljustryck av Obernetter i München. En bedrift av Goodwin att få bilderna tryckta under brinnande världskrig i Tyskland. Senare försökte han få böcker tryckta enligt samma metod i Sverige vilket blev ett bakslag. Men *Konstnärsporträtt* är i sitt slag en enastående bok. Man må sedan tycka vad man vill om de avporträtterades minspel och utseende. Men Goodwin nådde här långt även om idén inte var hans egen. I dag kan man hålla för troligt att han inspirerades av den amerikanske fotografen Alvin Langdon Coburn som var verksam under större delen av sitt liv i England. Coburn utförde redan innan första världskriget en bok som han gav namnet *Men of Mark*. En bok som blev mycket uppmärksam, även av Goodwin.

Det svenska kulturetablissemanget mottog Goodwins *Konstnärsporträtt* med kontrollerad förtjusning. Fotograferna talade med beundran om den vackra volymen. Goodwin hade återigen lyckats väl i sitt arbete. Men allt var inte bara rosor. Det var inte få som retat sig på hans självmedvetenhet, hans temperament och för svenska förhållanden något uppblåsta attityd. Hans visserligen populära föredrag innehöll partier med refererande till »okända« författare, konstnärer och snillen som fick den sven-

ska fotografgruppen at resa borst. Deras kännedom om litteratur och konst var jo liksom övrig bildning, medioker. Dessutom var jo Goodwin, i dessa krigstider, trots allt utlänning. Även om hans svenska var bättre än de flestas, så hade den dock en lätt främmande accent. Henry B. Goodwin fick understundom lynniga vredesutbrott och lämnade samfund och föreningar i vredesmod. Han ansökte dock ofta om återinträde.

Dr. Henry B. Goodwin:
Kustlandskap. England 1914.
Pigmentfotografi
(Kol). 228×298.
Fotografiska Museets
Samlingar.

Under den period denna text behandlar hade de danska fotograferna utbett Goodwin om en separatutställning i Köpenhamn. Vissa svårigheter hade uppstått i samband med utställningskollektionen som försvann. Den kom så vitt är känt aldrig tillrätta. Så under åren efter Baltiska Utställningen fanns en stående inbjudan utfärdad. Det lades slutligen fast att en visning av Goodwins kamerabilder skulle ske 1918 i Köpenhamn. Utställningslokalen var centralt belägen i staden vid själva Rådhusplatsen, B.T.-Centralens utställningslokal. En plats som måste ha tilltalat Goodwins fåfänga.

Fotografen Hans Waagø, ordförande i Dansk Fotografisk Förening, hälsade välkommen: »Man vil næppe undgaa gennem Dr. Goodwins

Portrætter føle en Kunstners personlighedsprægede Tolkning, som gør den anvendte til ikke et Udtryk for en Fotografis fotografiske Formaaenhed, men et Udtryksmiddel for, hvad en Kunstner, en Portræt-Tolker har haft saa stærkt paa Hjerte, at hans Produkt er blevet en selvstændig Udtryksform. Men, naar dette er muligt – ja, man fordybe sig i de udstillede Arbejder og overveje selv«.

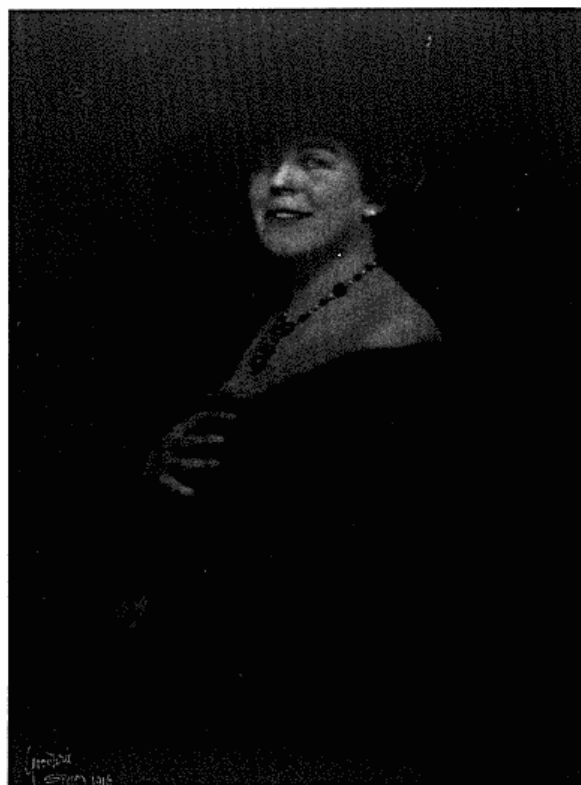
Utställningen innehöll 145 arbeten varav 65 var allmänna porträtt, 20 porträtt av Jenny Haselquist, 6 porträtt av Anders de Wahl, 5 av Gerda Lundequist Dahlström, 6 porträtt av Lillebil Christensen samt 23 bilder rubricerade som dans, attityder och modellstudier. Utställningen innehöll som synes ett koncentrat kring

Dr. Henry B. Goodwin:
Fru Augusta Gran. Stockholm 1916.
Pigmentfotografi. 392×298.

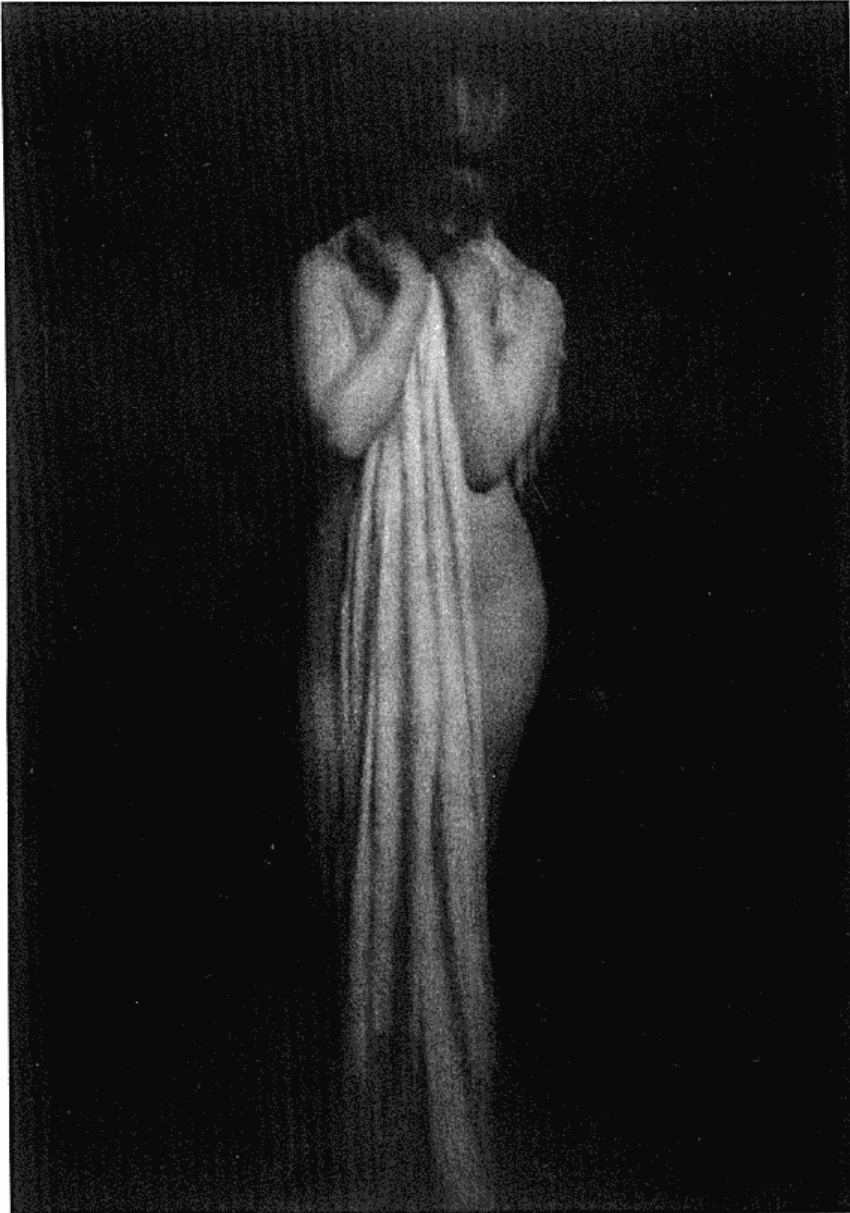
kända teatermännskor från epoken och här flörtade Goodwin med den danska huvudstadspubliken. Tilltaget vittnar om Goodwins lynnsvängar när det gällde vad som var konst och inte var det. Dessutom utställde han ytterligare 15 teaterbilder: rollporträtt men endast 4 stadsbyggsbilder från Stockholm. Det var en utställning med publika pretentioner.

Om nu motiven inte var helt intressanta med Goodwins vanliga mått mätt, så var tekniken vid bildernas tillkomst intressanta. Han gav nämligen prov på sina kunskaper i att framställa fotografier med kolpigmenter på et papper från det tyska företaget Emil Bühler. Hans gelatinsilverfotografier var på papper från Neue Photographische Gesellschaft och hans vackra platinotyper på material från det engelska företaget Platinotyp Co. i London. Han gav även prov på sina handtryckta gravyrer som utförts efter hans kamerabilder av J.B. Obernetter i München. Samme teknik som för övrigt återfinns i hans bok *Konstnärsporträtt* som i några få exemplar också fanns till salu. Till salu var även ett större antal av hans fotografier. Högsta angivna pris för ett konstblad var 400 kronor. Ett relativt högt pris med denna tids penningvärde. Fotografierna var även ramade i träramar utförda av Otto E. Hofström i Stockholm. Ramandet av fotografier var inte ovanligt vid denna tid och med de pretentioner piktorialisterna hade.

Med den succéfyllda Köpenhamnsutställningen kulminerade på sätt och vis Goodwins

skandinavism. 1919 skrev Tore Sellman i *Nordisk Tidskrift för Fotografi* en anmälan av »Skandinaviska Fotografiutställningen i Stockholm« 3. – 15. oktober 1919 at: »Vi saknade de svenska fotograferna Goodwin och Falkengren, ävensom välgrundade skäl för deras uteblivande«. Vid den *Första Nordiska Fotografiutställningen* ett år senare i Kungliga Konstakademien i Stockholm medverkade han ej i utställningskommittén, inte heller i utställningen med fotografier. Så ett fjärmande till organisationerna hade uppstått!

Dr. Henry B. Goodwin:
Utan Titel.
(Naketstudie) ca. 1915.
Pigmentfotografi. 238×224.
Fotografiska Museets
Samlingar.

Dr. Henry B. Goodwin:
Bragevägen. Stockholms Vackraste Gata.
1917. Pigmentfotografi (Kol). 296×236.
Fotografiska Museets Samlingar.

Goodwin var tveklöst av mycket stor betydelse för fotograferna i Skandinavien. Om han inte varit så energisk, så intensiv, så spontan som han var, så hade kollegerna inte fått sina arbeten publicerade i *Photograms of the Year*. Det var Goodwin som övertalade redaktionen att låta honom beskriva utvecklingen inom den piktorialistiska fotografin i Skandinavien. De skandinaviska fotograferna hade inte heller vunnit inträde i den betydelsefulla »Londonsalongen«

om inte Goodwin så kraftfullt verkat i sammanhanget. Dessutom drevs det piktorialistiska bildmässiga uttrycket i Skandinavien till sin höjdpunkt genom Henry B. Goodwins försorg under den tid som behandlas i denna text.

Henry B. Goodwin var utan tvekan, den skickligaste och mest eleganta av alla de skandinaviska piktorialisterna. Hans relativt korta konstnärskarriär som fotograf väntar fortfarande på att i sin helhet berättas.